

Paralelna upozorenja – broj jedan

Otkrivenje Isusa Krista: razumijevanje posljednjeg upozorenja čovječanstvu

Jeff Pippenger

2023-08-08

„Otkrivenje Isusa Krista“ otvara se Božjemu narodu kada je „vrijeme blizu“. Posljednja poruka upozorenja za čovječanstvo dana je neposredno prije završetka vremena milosti za ljudski rod, a ta je posljednja poruka u Bibliji prikazana u nekoliko proročkih nizova. U četrnaestom poglavlju Otkrivenja ta je posljednja poruka upozorenja prikazana trojicom anđela.

I vidjeh drugoga anđela gdje leti posred neba, imajući vječno evanđelje da ga navijesti onima koji prebivaju na zemlji, i svakomu narodu, i plemenu, i jeziku, i puku, govoreći jakim glasom: Bojte se Boga i podajte mu slavu, jer je došao čas njegova suda; i poklonite se Onomu koji je stvorio nebo, i zemlju, i more, i izvore voda.

I za njim dođe drugi anđeo govoreći: Pade, pade Babilon, grad veliki, jer je sve narode napojio vinom gnjeva svoga bluda.

I treći anđeo pođe za njima govoreći jakim glasom: Ako se tko klanja Zvijeri i njezinu kipu te primi žig na svoje čelo ili na svoju ruku, taj će piti vino gnjeva Božjega, koje je nerazrijeđeno uliveno u čašu srdžbe njegove; i bit će mučen ognjem i sumporom pred svetim anđelima i pred Janjetom. I dim njihove muke uzlazi u vijeke vjekova; i nemaju počinka ni danju ni noću oni koji se klanjaju Zvijeri i njezinu kipu, i tko god primi žig njezina imena. Ovdje je postojanost svetih: ovdje su oni koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu. Otkrivenje 14:6–12.

U osamnaestom poglavlju Otkrivenja ista ta poruka objavljuje pad Babilona.

I nakon toga vidjeh drugoga anđela gdje silazi s neba, imajući veliku vlast; i zemlja se prosvijetli od njegove slave. I povika silno jakim glasom govoreći: Pade, pade Babilon veliki i postade prebivalište đavolā i tamnica svakoga nečistog duha i krletka svake nečiste i mrske ptice. Jer svi su narodi pili vino gnjeva njezina bluda, i kraljevi zemaljski s njom su bludničili, i trgovci zemaljski obogatili su se od obilja njezine raskoši. I čuh drugi glas s neba gdje govori: Izadite iz nje, narode moj, da ne budete sudionici njezinih grijeha i da ne primite od njezinih zala. Jer grijesi njezini dopriješe do neba, i Bog se spomenu njezinih bezakonja. Otkrivenje 18:1–5.

Proročka linija povijesti, ili bismo mogli reći, slijed događaja prikazan anđelom koji obasjava zemlju svojom slavom u osamnaestom poglavlju, predstavlja događaje koji vode završetku suda, završetku vremena milosti i sedam posljednjih zala. Proročka povijest prikazana u osamnaestom poglavlju teče „usporedno“ s linijom proročke povijesti prikazanom trima anđelima iz četrnaestoga poglavlja.

„Bog je porukama iz Otkrivenja 14 dao njihovo mjesto u nizu proročanstava, i njihovo djelo ne smije prestati sve do završetka povijesti ove zemlje. Poruke prvoga i drugoga anđela još su uvijek istina za ovo vrijeme i trebaju teći usporedno s ovom koja slijedi. Treći anđeo objavljuje

svoje upozorenje snažnim glasom. ‘Nakon toga’, rekao je Ivan, ‘vidio sam drugoga anđela kako silazi s neba, koji je imao veliku vlast, i zemlja se rasvijetlila od njegove slave.’ U tom prosvjetljenju sjedinjena je svjetlost svih triju poruka.” The 1888 Materials, 803, 804.

Tri anđela iz četrnaestog poglavlja koji lete posred neba simboliziraju svjetsku poruku koja završava žigom zvijeri i završetkom vremena milosti. U osamnaestom poglavlju sva se zemlja rasvjetljuje slavom anđela čija poruka također završava završetkom vremena milosti.

Poruka koja je simbolički predstavljena s tri anđela u četrnaestom poglavlju, a koja je također predstavljena anđelom koji silazi u osamnaestom poglavlju, dvije su ilustracije iste poruke upozorenja. U Bibliji nema ničega suvišnog, ničega uzaludnog. Činjenica da Ivan više nego jednom označuje upravo istu poruku naglašava važnost te poruke i prikazuje božansku metodu poučavanja, koja je biblijsko pravilo nazvano „ponovi i proširi”. Dovođenje dviju linija proročke povijesti zajedno otkriva istine koje ne bi bile prepoznate ni u jednoj liniji kada bi se promatrala odvojeno od druge. Danas, kada biste na sud doveli dva svjedoka istoga događaja da svjedoče, oni bi vrlo lako mogli dati oprečna izvješća na temelju svoje političke ili društvene ideologije. To nije slučaj s biblijskim svjedocima; oni se uvijek slažu, i ako vam se čini da se ne slažu, tada nešto promatrate pogrešno.

Dvije ilustracije koje razmatramo upravo su ista poruka upozorenja koju knjiga proroka Malahije predstavlja kao povratak proroka Ilije. Sve tri poruke dolaze unaprijed, prije završetka vremena milosti — jer poruka upozorenja sadržana u sve tri linije proročanstva nije samo dana unaprijed, prije završetka vremena milosti, nego je završetak vremena milosti samo ishodište, odnosno predmet, svake od tih poruka upozorenja. Zapravo, ako bilo koji prorok navješćuje ili prikazuje bilo kakvu poruku upozorenja, to je isto upozorenje kao ono u Otkrivenju četrnaest, osamnaest i u Malahijinu proročanstvu o Iliji.

Ove se tri linije proroštva mogu lako pokazati kao međusobno usporedne. Uz to, postoje dva glavna izvora obavijesti u biblijskom proroštvu. Jedan je prepoznavanje slijeda događaja koji se odigravaju na svršetku svijeta. Drugi izvor obavijesti jest prikaz djelovanja proroka povezanog s porukom koja ocrtava buduće događaje.

Postoje dva pravila koja valja razmotriti u vezi s ovim idejama. Prvo je da svi proroci govore o svršetku svijeta, gdje završava vrijeme kušnje.

„Svaki od drevnih proroka govorio je manje za svoje vlastito vrijeme nego za naše, tako da je njihovo prorokovanje na snazi za nas. ‘A sve se to njima događalo za primjer, a napisano je za upozorenje nama, do kojih su došli svršeci svijeta.’ 1. Korinćanima 10:11. ‘Njima je bilo objavljeno da ne služe sebi, nego nama, u ovome što vam sada navijestiše oni koji su vam propovijedali evanđelje po Duhu Svetome poslanom s neba; u što anđeli žele proniknuti.’ 1. Petrova 1:12....”

„Biblija je sabrala i zajedno povezala svoja blaga za ovaj posljednji naraštaj. Svi veliki događaji i svečani činovi povijesti Staroga zavjeta ponavljali su se i ponavljaju se u crkvi u ovim posljednjim danima.” Selected Messages, knjiga 3, 338, 339.

Sve proročanske poruke Biblije „na snazi su za nas” „na koje su došli svršeci svijeta.” To pravilo, zajedno s drugim pravilom koje prepoznaje „stvari” koje je Sveti Duh „oblikovao”, „kako u davanju proroštva tako” i „u prikazanim događajima”, daje dodatnu snagu tvrdnji da proročki događaji na početku nekog proroštva predstavljaju tip i teku usporedno s proročkim događajima na kraju bilo kojeg danog proroštva.

„Potrebno je mnogo pomnije proučavanje Božje riječi; osobitu pozornost valja posvetiti Danielu i Otkrivenju kao nikada prije u povijesti našega djela. Možda ćemo u nekim pravcima imati manje za reći u pogledu rimske sile i papinstva; ali trebamo skrenuti pozornost na ono što su proroci i apostoli napisali pod nadahnućem Svetoga Duha Božjega. Sveti Duh je tako uredio stvari, kako u davanju proročanstva tako i u događajima koji su prikazani, da pouči kako ljudski čimbenik treba ostati izvan vidokruga, skriven u Kristu, a da Gospod Bog neba i Njegov zakon trebaju biti uzvišeni. Čitajte knjigu proroka Daniela. Prizovite, točku po točku, povijest kraljevstava koja su ondje prikazana.“ Testimonies to Ministers, 112.

„Duh Sveti tako je uredio stvari, kako u davanju proročanstva tako i u prikazanim događajima.” U „davanju proročanstva i u prikazanim događajima” „stvari” su bile „tako uređene” od strane „Duha Svetoga” da se i „davanje proročanstva” i „prikazani događaji” trebaju prepoznati kao nadahnuti i primijeniti na proročki prikaz svršetka svijeta.

Ivanu je Gabriel dao proroštvo i rekao mu da ga zapiše u knjigu te pošalje crkvama. Tada je bio progonjen od Rima; bio je prognan na način koji bi bio usporediv s onim što bi se u današnjem svijetu nazvalo tajnim zatočeničkim mjestom. U toj je povijesnoj situaciji Ivan bio jednako izoliran od čovječanstva kao i bilo koji zatvorenik u zaljevu Guantanamo.

Ivan označava da se viđenje zbilo dok je bogoslužio u subotu sedmoga dana, koja je Dan Gospodnji.

Jer je Sin Čovječji gospodar i subote. Matej 12,8.

Dok je u Duhu iskazivao štovanje, začuo je za sobom snažan glas.

Ja, Ivan, vaš brat i sudionik u nevolji, i u kraljevstvu i postojanosti Isusa Krista, bijah na otoku zvanom Patmos poradi riječi Božje i poradi svjedočanstva Isusa Krista. Bijah u Duhu u Dan Gospodnji, i začuh za sobom jak glas, kao glas trube, koji govoraše: Ja sam Alfa i Omega, Prvi i Posljednji; i: Što vidiš, napiši u knjigu i pošalji sedmerim crkvama koje su u Aziji: u Efezu, i u Smirnu, i u Pergam, i u Tijatiru, i u Sard, i u Filadelfiju, i u Laodiceju. Otkrivenje 1:9–11.

Ivan, njegova okolina i utvrđene okolnosti opisuju ga kao nekoga tko je progonjen zato što svetkuje subotu sedmoga dana, ali i kao nekoga tko je također progonjen zato što vjeruje i u Bibliju i u spise Ellen White, koji su „svjedočanstvo Isusovo”. On čuje jak glas iza sebe, kojemu se okreće da bi ga vidio, i čineći tako predstavlja adventista sedmoga dana na svršetku svijeta koji čuju glas iza sebe kako govori: „ovo je put, idite njime”.

Sve linije proroštva teku usporedno jedna s drugom na svršetku svijeta.

„U Otkrivenju se sastaju i završavaju sve knjige Biblije.” Djela apostolska, 585.

Svaki prorok koji čuje glas iza sebe usklađuje se s Ivanom u prikazu Božjega naroda na svršetku svijeta. Ivan je čuo glas iza sebe koji mu je davao upute. Izaija je također čuo glas upute.

Zato će Gospodin čekati da vam se smiluje, i zato će se uzvisiti da vam iskaže milosrđe; jer Gospodin je Bog pravde: blago svima koji njega čekaju.

Jer će narod prebivati na Sionu, u Jeruzalemu: nećeš više plakati; on će ti iskazati veliku milost na glas tvoga vapaja; čim ga čuje, odazvat će ti se. I premda vam Gospod daje kruh nevolje i vodu tjeskobe, tvoji učitelji više se neće sklanjati u kut, nego će tvoje oči gledati tvoje učitelje. I tvoje će uši čuti riječ iza tebe koja govori: Ovo je put, njime idite, kad skrenete nadesno i kad skrenete nalijevo. Izaija 30:18–21.

Božji ostatak čuje glas iza sebe koji im pokazuje kojim putem trebaju ići. Tada trebaju odlučiti hoće li slušati ili neće slušati. Ljudi predstavljeni Ivanom i Izaijom jesu ljudi na svršetku svijeta koji čekaju Gospodina dok On odgađa, a Izaija nas obavještava da On odgađa zato što je Bog suda. Od početka mileritske povijesti 1798. godine pa do završetka vremena milosti za adventizam pri nedjeljnom zakonu, Bog izvršava sud u nebeskom Svetišću. Obećanje glasi da će oni koji čekaju Gospodina tijekom razdoblja suda biti blagoslovljeni.

Božji narod koji je blagoslovljen zbog čekanja prikazan je djevicama koje čekaju Zaručnika u prisposobi o deset djevica. Svih deset zaspase, a potom u ponoć nastupa kriza koja razdvaja uspavane djevice u dvije skupine. Jedna je skupina čula glas iza sebe i okrenula se da vidi glas koji ih je uputio kojim putem valja ići, a druga se skupina odbila okrenuti i čuti glas — unatoč činjenici da poruka koja se provlači kroz cijelu knjigu Otkrivenja glasi: „Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama.“

„Prisposoba o deset djevica iz Mateja 25 također prikazuje iskustvo adventnog naroda.“ Velika borba, 393.

Ivan predstavlja adventistički narod koji se obraća prošlosti kako bi razumio budućnost. Kada „čuju riječ iza“ sebe kao što je Ivan čuo, ta riječ također uključuje uputu danu u Izaijinu svjedočanstvu o tom istom događaju. Izaijina uputa bila je: „ovo je put, idite njime, kad skrenete nadesno i kad skrenete nalijevo.“ Mudre djevice u Danielu dvanaest razumiju umnoženje znanja na svršetku svijeta, jer su „prolazile tamo-amo“ po Riječi kako bi razumjele životodajno znanje koje je bilo otpečaćeno.

A ti, Daniele, zatvori ove riječi i zapečati knjigu do vremena svršetka: mnogi će tumarati amo-tamo, i znanje će se umnožiti. Daniel 12,4.

Proroci koje razmatramo predstavljaju adventiste sedmoga dana u povijesti u kojoj sud dolazi svome završetku i vrijeme kušnje se zatvara. Oni koji su prikazani kao mudre djevice čuju glas iza sebe kako govori: ovo je put, njime idite, i On obećava da će ih voditi na stazi kada skrenu nalijevo ili nadesno. „Pretrčavanje amo-tamo“, kako to čine mudre djevice kada je knjiga otpečaćena, simbol je za proučavanje Biblije. Priroda nas poučava da, da bi se trčalo, najprije se mora naučiti hodati, a Izaijino svjedočanstvo kaže da će te, ako poslušаш glas iza sebe, On voditi u proučavanju svoje Riječi, bilo da se okreneš Starome zavjetu (lijevo) ili Novome zavjetu (desno). Otvori Bibliju

i On će te voditi svojim glasom. No za adventiste sedmoga dana na svršetku svijeta to također znači da će te On voditi kada otvoriš Bibliju (lijevo) i kada otvoriš Duh proroštva (desno).

Put kojim treba hoditi postaje još određeniji kada se doda Jeremijino svjedočanstvo.

Ovako govori Gospodin: Stanite na putove i pogledajte, i raspitajte se za stare staze, gdje je dobar put, i njime idite, pa ćete naći pokoj dušama svojim. Ali oni rekoše: Nećemo njime ići. Postavih nad vama i stražare, govoreći: Poslušajte glas trube. Ali oni rekoše: Nećemo slušati.

Stoga čujte, narodi, i spoznajte, o zajednice, što je među njima. Čuj, o zemljo: evo, pustit ću zlo na ovaj narod, sam plod njihovih misli, jer nisu poslušali mojih riječi, ni mojega zakona, nego su ga odbacili. Jeremija 6:16–19.

U ovome odlomku postoje dvije skupine štovatelja. Jedna skupina razmatra sve „putove” i odabire „stare staze” kojima će hoditi. Bili su sposobni izabrati „dobar put” među svim drugim mogućim „putovima”, jer su oni koji su slušali glas iza sebe, a taj ih je glas poučavao: „to je put, njime idite.” Ivan predstavlja one koji čuju glas iza sebe, glas sa „starih staza”.

„Ovako govori Gospodin: Stanite na putove i gledajte, i raspitajte se za stare staze, gdje je dobar put, i hodite njime.” Jeremija 6,16.

„Neka nitko ne nastoji otrgnuti temelje naše vjere — temelje koji su bili položeni na početku našega djela molitvenim proučavanjem Riječi i otkrivenjem. Na tim temeljima gradimo posljednjih pedeset godina. Ljudi mogu misliti da su pronašli nov put i da mogu položiti čvršći temelj od onoga koji je već položen. Ali to je velika obmana. Jer nitko ne može položiti drugoga temelja osim onoga koji je već položen.”

„U prošlosti su mnogi poduzimali izgradnju nove vjere, uspostavu novih načela. Ali koliko je dugo njihova građevina opstala? Ubrzo je pala, jer nije bila utemeljena na Stijeni.”

„Zar se prvi učenici nisu morali suočiti s ljudskim tvrdnjama? Zar nisu morali slušati lažne teorije i zatim, učinivši sve, ostati postojani govoreći: ‘Jer drugoga temelja nitko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen’? 1. Korinćanima 3,11.

„Stoga trebamo čvrsto držati početak svojega pouzdanja do kraja. Riječi sile poslane su od Boga i od Krista ovom narodu, izvodeći ga iz svijeta, točku po točku, u jasno svjetlo sadašnje istine. Usnama dotaknutima svetim ognjem, Božji su sluge objavljivali poruku. Božanski je izričaj stavio svoj pečat na istinitost objavljene istine.” Testimonies, sv. 8, 296, 297.

Ali postoji još jedna skupina u Jeremijinu rodu, i ta je „zajednica“, kako ih on označuje, sagradila kuću koja predstavlja novu vjeru, i ta kuća pada jer nije sagrađena na stijeni. Ta je kuća Crkva adventista sedmoga dana, ili, kako Ivan označuje tu istu crkvu — sotonina sinagoga.

Odbiti čuti znači odbaciti njegove „riječi” i njegov „Zakon”. Zbog njihove pobune protiv vraćanja i hoda starim stazama, kao i zbog njihova odbijanja da čuju trubnu poruku stražara, Bog će dovesti zlo na narod koji Jeremija označava kao „zlu zajednicu”. Način na koji Bog postupa sa crkvom Laodiceje Adventista sedmoga dana predmet je biblijskoga proročanstva. Prorok Hošea doprinosi obilježjima „zle zajednice” kada govori o tome zašto su odbačeni.

Moj narod gine zbog pomanjkanja znanja; budući da si ti odbacio znanje, i ja ću odbaciti tebe, da mi više ne budeš svećenik; budući da si zaboravio zakon Boga svojega, i ja ću zaboraviti tvoju djecu. Hošea 4,6.

Odbačeni su zbog nedostatka znanja, što predstavlja poruku koja je otpečaćena u vrijeme svršetka. Bog ovdje okončava svoj saveznički odnos sa svojim narodom u ovom odlomku, jer ih izravno naziva: „Moj narod!“ Budući da su odbacili Krista i zaboravili njegov zakon, neće biti svećenik Bogu. Kada Božji narod stupa u savez s Bogom, on ih čini svećenicima i kraljevima. Kada je Bog stupio u savez sa starim Izraelom, izjavio je preko Mojsija:

Stoga sada, budete li doista slušali moj glas i držali moj savez, bit ćete mi osobita dragocjenost iznad svih naroda; jer sva je zemlja moja. I bit ćete mi kraljevstvo svećenikā i svet narod. To su riječi koje ćeš govoriti sinovima Izraelovim. Izlazak 19:5, 6.

Kad je Bog stupio u savez s kršćanskom crkvom, izjavio je po Petru:

Ali vi ste izabrani rod, kraljevsko svećenstvo, sveti narod, narod stečeni, da navješćujete kreposti Onoga koji vas je iz tame pozvao u svoje čudesno svjetlo; koji неко ne bijaste narod, a sada ste narod Božji; koji ne bijaste zadobili milosrđe, a sada ste zadobili milosrđe. 1. Petrova 2,9.10.

Petar u ovim recima govori o prijelazu sa staroga Izraela kao Božjega izabranog saveznog naroda na kršćansku Crkvu, kada kaže da „nekada niste bili narod, a sada ste narod Božji“. Kada su se Židovi odijelili od Boga, Gospodin je sklopio savez s kršćanskom Crkvom. Oboje su se smatrali narodima svećenikā dok su bili u braku s Gospodinom.

Biti odbačen kao svećenik pokazuje da si неко bio saveznički narod. Adventisti sedmoga dana stupili su u savez s Gospodinom na početku adventističke povijesti. Crkva u pustinji izišla je iz Reformacije, ali je odbacila milleritsku poruku te se tako razvela od Boga tijekom povijesti poruka prvoga i drugoga anđela. Konačno razdvajanje nastupilo je dolaskom drugoga anđela, a objava je glasila da više nisu kći Kristova, nego da su postali kći Babilona. Odmah potom, tijekom Ponoćnog pokliča, Bog je pozvao svoju novu zaručnicu na saveznički brak.

Dvije ploče koje su bile simbol Saveza za drevni Izrael bile su dvije ploče Deset zapovijedi, a dvije ploče za duhovni suvremeni Izrael jesu dvije Habakukove ploče, kako su prikazane na kartama iz 1843. i 1850. godine. Savezni narod koji je nadahnuće višeput prepoznalo kao Laodiceju odbacio je stare staze, odbio slušati glas iza sebe, te stoga ponavlja završnu povijest drevnoga Izraela dok biva izbljuvan iz usta Gospodnjih. Zašto se to događa onima koje On naziva: „Moj narod?“

Prispodoba o deset djevica, koja prikazuje iskustvo adventizma, ispunjava se dvaput: jednom na početku, a zatim na završetku adventizma. Sestra White uči da se ta prispodoba ispunila i da će se ispuniti do najsitnijeg slova, te također da se prispodoba uvijek treba razumjeti kao sadašnja istina, kao što je to i treći anđeo.

„Često me upućuju na prispodobu o deset djevica, od kojih je pet bilo mudrih, a pet ludih. Ova prispodoba ispunila se i ispunit će se do u najmanju pojedinost, jer ima posebnu primjenu za ovo vrijeme i, poput poruke trećega anđela, ispunila se i nastaviti će biti sadašnja istina do

svršetka vremena.” Review and Herald, 19. kolovoza 1890.

Mileritski adventizam ispunio je čekanje iz prispodobe između njihova neuspjelog predviđanja za 1843. godinu i točnog predviđanja za 22. listopada 1844. Proročki pojedinosti ove povijesti brojni su i važni, no ja jednostavno želim utvrditi da je prispodoba o deset djevice izravno povezana s trećim anđelom, kao što je sestra White upravo izjavila.

Od 1798. do 22. listopada 1844. vijest prvoga anđela naviještala je otvaranje suda. Neposredno prije nego što je sud započeo, ispunio se Ponoćni poklič iz prispodobe o deset djevice. Stoga će, kada treći anđeo objavi završetak suda, objava Ponoćnoga pokliča ponovno biti ponovljena.

Spoznaja da su protestantske crkve odbacile Božju poruku te tako postale kćeri Babilona označila je dolazak poruke drugoga anđela i početak vremena odgode u prispodobi koja se „ispunjavala do posljednjega slova“. Gospodin se nije vratio 1843.; zadržao se kako bi iskušao i blagoslovio djevice. Objavljivanje poruke drugoga anđela, koja je protestantske crkve označila kao kćeri Babilona, bio je poziv onima koji su još uvijek bili u tim palim crkvama da iziđu i stanu uz milerite i njihovo razumijevanje proročanstava. Na taborovanju u Exeteru Samuel Snow iznio je dokaze nužne da potvrde Gospodinov dolazak 22. listopada 1844., a poruka Ponoćnoga poklika prohujala je zemljom poput plimnoga vala. Tada je treći anđeo došao u Velikom razočaranju 22. listopada 1844.

Ovo je bio sažet prikaz jedne rane povijesti u kojem sam izostavio mnoge pojedinosti kako bih izdvojio nekoliko točaka koje se čine važnijima za ono čime se bavimo.

Ove ćemo misli nastaviti u sljedećem članku.